

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Marka Bedřicha a soudců JUDr. Jitky Hroudové a Mgr. Marka Zimy v právní věci

žalobce: **Ch. D. S.** nar. X,
bytem X

zastoupeného Mgr. Ondřejem Fialou, advokátem
sídlem Václavské náměstí 808/66, 110 00 Praha 1

proti

žalovanému: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců,**
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 23.9.2021, č. j.: MV-120361-5/SO-2021,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou podanou u Městského soudu v Praze domáhá přezkoumání a zrušení rozhodnutí žalované ze dne 23. 9. 2021, č. j. MV-120361-5/SO-2021, jímž bylo k odvolání žalobce změněno rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, ze

Shodu s prvopisem potvrzuje H. P.

dne 17.5.2021, čj. OAM-9955-56/ZM-2015. Tímto rozhodnutím byla zamítnuta žádost žalobce o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu ve formě zaměstnanecké karty, neboť zanikla platnost povolení k zaměstnání. Napadeným rozhodnutím bylo prvostupňové rozhodnutí změněno takto: *„Žádost se zamítá a platnost povolení k dlouhodobému pobytu ve formě zaměstnanecké karty se neprodlužuje dle ust. § 44a odst. 10 zákona č. 326/1999 Sb., (dále též „ZPC“ nebo zákon o pobytu cizinců“ - pozn. soudu) s odkazem na § 46e odst. 1 v návaznosti na § 37 odst. 1 písm. b) téhož zákona, neboť účastník řízení neplní účel, pro který bylo vízum uděleno.“*

Žalobní body

2. Žalobce nejprve namítá, že rozhodnutí žalovaného odporuje požadavkům obsaženým v ust. § 68 odst. 3 správního řádu a zároveň je v rozporu s požadavky na činnost odvolacího orgánu, vyplývajících zejména z § 89 odst. 2 správního řádu. Žalobce je přesvědčen, že nebyl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti dle ust. § 3 správního řádu. Zároveň nelze též přehlédnout, že při vydání obou napadených rozhodnutí byly správními orgány porušeny základní zásady činnosti správních orgánů vyplývající z § 2 až 8 správního řádu.
3. Žalobce namítá, že byl postupem žalované zkrácen na svých procesních právech, neboť žalovaný změnil výrok prvostupňového rozhodnutí v rozporu s požadavky vyplývajících z § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu. Žalobce byl v důsledku změny výroku prvostupňového rozhodnutí připraven o možnost odvolat se. Prvostupňový správní orgán zamítl žalobcovu žádost z důvodu, že zanikla platnost povolení k zaměstnání. Žalovaný však aplikoval naprosto odlišný důvod pro zamítnutí žádosti. Žalobce přitom neměl možnost na takto zásadní změnu právního posouzení svého případu nikterak reagovat a napadené rozhodnutí je třeba považovat za překvapivé.
4. Napadené rozhodnutí je dle názoru žalobce také v rozporu s § 90 odst. 3 správního řádu, neboť žalovaný nepřipustně změnil výrok prvostupňového rozhodnutí v neprospěch žalobce.
5. Žalobce dále namítá nesprávné právní posouzení věci, neboť aplikovaná ustanovení ZPC se však týkají zaměstnanecké karty, avšak žalobce není držitelem zaměstnanecké karty, což žalovaný v napadeném rozhodnutí připouští. Žalobce byl držitelem dlouhodobého pobytu za účelem zaměstnání. Ustanovení týkající se zaměstnanecké karty proto nebylo možné na případ žalobce aplikovat.
6. Žalobce dále namítá, že pokud by snad v jeho věci bylo možné postupovat dle právní úpravy týkající se zaměstnanecké karty, tak v jeho případě nebyly naplněny důvody zamítnutí žádosti podle § 44a odst. 10 ZPC s odkazem na § 46e odst. 1 v návaznosti na § 37 odst. 1 písm. b) ZPC ve znění účinném do 17. 12. 2015, neboť žalobce v době podání žádosti nebyl držitelem víza, ale dlouhodobého pobytu. Je tedy zřejmé, že žádost o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu nemůže být zamítnuta z důvodu neplnění účelu víza, když žalobce ani držitelem víza není.
7. Žalobce dále namítá, že i pokud by bylo možné žalovaným aplikovaná rozhodnutí vykládat tak, že se žádost o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu formou zaměstnanecké karty zamítne z důvodu neplnění účelu dosavadního dlouhodobého

pobytu, tak užitá právní kvalifikace neodpovídá zjištěnému skutkovému stavu. Účelem žalobcova dlouhodobého pobytu bylo zaměstnání a žalobce byl po celou dobu povoleného dlouhodobého pobytu na území zaměstnán. Dle žalovaného měl žalobce vykonávat u stejného zaměstnavatele fakticky jinou pracovní pozici, než pro kterou mu bylo uděleno povolení k zaměstnání. To však dle žalobce nelze právně kvalifikovat jakožto neplnění účelu povoleného dlouhodobého pobytu za účelem zaměstnání. Za neplnění účelu by bylo možno považovat typicky situaci, kdy cizinec vůbec není na území zaměstnán, respektive vůbec na území nepobývá. Okolnosti detailního popisu žalobcovy pracovní pozice nejsou z pohledu plnění účelu pobytu relevantní. Nepřílehavost užití právní kvalifikace je dle žalobcova názoru zjevná. V obdobných případech totiž žalovaný aplikuje důvod podle § 56 odst. 1 písm. j) ZPC, tedy jinou závažnou překážku, která však v případě žalobce nebyla prokázána, jak vyplývá z dřívějšího rozhodnutí žalované ve věci žalobce ze dne 11. 12. 2018, č.j. MV-85011-6/SO-2017, kterým bylo zrušeno původní zamítavé rozhodnutí OAMP ze dne 29. 5. 2017. Žalobce se domnívá, že správní orgány se v návaznosti na nemožnost zamítnout žádost z důvodu podle § 56 odst. 1 písm. j) ZPC, tedy jiné závažné překážky, snaží pouze najít zástupný důvod pro zamítnutí žádosti.

8. Žalobce dále namítá, že rozhodnutí o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu trvalo více než 6 let a bylo stiženo neodůvodněnými průtahy na straně správních orgánů. Vydání zamítavého rozhodnutí po takto dlouhém řízení proto nelze považovat za spravedlivé řešení věci.
9. Žalobce dále namítá nesprávně zjištěný skutkový stav věci a porušení § 3 správního řádu, respektive nesprávné hodnocení provedených důkazů. Správní spis neobsahuje dostatek podkladů a důkazů, které by svědčily o tom, že by žalobce měl vykonávat jinou pracovní pozici, než pro kterou mu bylo uděleno povolení k zaměstnání. Žalobce přitom v podaném odvolání podrobně rozvedl svou argumentaci stran vykonávané pracovní pozice a vysvětlil, proč se jeho pozice nazývala pomocný pracovník obchodního provozu. Žalobce po celou dobu řádně vykonával pracovní pozici u svého zaměstnavatele. Ostatně povolení k dlouhodobému pobytu za účelem zaměstnání bylo žadateli několikrát opakovaně prodlužováno, stejně jako příslušné povolení k zaměstnání.
10. Oba správní orgány pochybily, když se řádně nevypořádaly s argumentací žalobce ve vztahu k jím vykonávané činnosti pro jeho zaměstnavatele. Žalobce měl na území povoleno zaměstnání k výkonu práce na pracovní pozici pomocného pracovníka obchodního provozu, zařazenou ve statistické klasifikaci CZ ISCO 93333. Tato klasifikace však slouží především statistickým účelům a v ní uvedené činnosti je třeba považovat za demonstrativní, příkladný výčet, který má přiblížit charakter předmětné pracovní pozice. Rozhodně však nelze tento výčet považovat za přísně dogmatické a taxativní vymezení činností, které zakazuje výkon jakékoli jiné související činnosti. Činnost popsaná žalobcem v rámci výslechu rozhodně významně nevybočuje z charakteristik této pracovní pozice.
11. Žalobce dále namítá, že napadené rozhodnutí je nepřiměřené z hlediska jeho dopadů do soukromého a rodinného života žalobce. Přitom poukázal na to, že z judikatury Nejvyššího správního soudu, například z rozsudku NSS ze dne 25.5.2016, sp. zn. 1 Azs 81/2016, vyplývá, že i přes to, že právní úprava výslovně nestanoví povinnost zkoumat

dopady rozhodnutí do sféry účastníka řízení, vždy je nutné, aby správní orgány přiměřenost zásahu do soukromého a rodinného života zkoumaly.

12. Žalovaný se sice přiměřeností dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce v napadeném rozhodnutí zabýval, avšak jeho závěry jsou dle žalobce nesprávné. Žalobce na území legálně pobývá téměř 30 let. Žalobci je již X let a celý svůj aktivní život pracoval v České republice a zbývá mu jen několik let do důchodu. Žalobce sice žije a pracuje na území sám, avšak jeho stará a nemocná manželka a další příbuzní, žijící v jeho domovské zemi, jsou plně závislí na jeho finanční podpoře a zamítnutí žádosti o prodloužení platnosti dlouhodobého pobytu a s ním spojené ukončení pobytu žalobce na území přinese velmi těžký dopad do jeho rodinného a soukromého života.
13. V další žalobní námitce žalobce namítl, že posouzení přiměřenosti je v rozporu s dřívějším rozhodnutím žalované ve věci žalobce ze dne 11. 12. 2018, č.j. MV-85011-6/SO-2017, kterým bylo zrušeno původní zamítavé rozhodnutí OAMP ze dne 29. 5. 2017. Žalovaná tehdy dospěla k závěru, že správní orgán I. stupně nesprávně posoudil dopad negativního rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce, a to s ohledem na délku doby jeho pobytu na území. S ohledem na tento předchozí závěr považuje závěr žalovaného uvedený v napadeném rozhodnutí o přiměřenosti dopadu rozhodnutí do života žalobce za nesprávný a paradoxní již z toho důvodu, že doba pobytu žalobce na území mezitím dále narostla. Takovouto změnu v závěrech žalovaného stran přiměřenosti oproti dřívějšmu rozhodnutí považuje za překvapivou a napadené rozhodnutí s ohledem na absenci odůvodnění této změny za nepřezkoumatelné.

Vyjádření žalovaného

14. Žalovaný ve vyjádření k podané žalobě navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl. Ke změně výroku rozhodnutí uvedl, že spisový materiál nebyl jakkoliv dále doplňován a Komise vycházela pouze ze skutkových zjištění učiněných správním orgánem I. stupně. Žádost žalobce se rovněž týkala prodloužení doby platnosti jeho pobytového oprávnění, avšak ze strany Komise ani správního orgánu I. stupně mu nebyla ukládána jakákoliv povinnost. Žalobce tak nemohl být zkrácen na svém právu podat odvolání, neboť nemožnost změny výroku rozhodnutí je spojena se správními rozhodnutími, která ve svém výroku splnění nějaké povinnosti ukládají.
15. Nejednalo se o překvapivé rozhodnutí, neboť žalobce byl ze strany správního orgánu I. stupně upozorněn, že podstatou problému jeho žádosti je fakt, že ve skutečnosti vykonává jinou pracovní pozici, než pro jakou mu byla vydávána povolení k zaměstnání. Žalobci byla dokonce ze strany správního orgánu I. stupně dána možnost tento závadný stav zhojit podáním nové žádosti o vydání zaměstnanecké karty na pracovní pozici, kterou žalobce skutečně vykonává, avšak ten vzal podanou žádost později zpět.
16. Komisi není jasné, z čeho žalobce dovozuje, že neplnění účelu je méně příznivý důvod pro zamítnutí žádosti a že tedy změna výroku rozhodnutí byla učiněna v jeho neprospěch. Všechny důvody pro zamítnutí žádosti jsou ekvivalentní, neboť jejich následek ve formě nepřiznání pobytového oprávnění je zcela stejný. Žalovaný zdůraznil, že se v daném případě nejedná o případ správního trestání, kde bylo judikaturou dovozeno, že za změnu v neprospěch odvolatele, je nutné považovat i takový postup, kdy je odvolatel uznán

odpovědným za více správních deliktů, resp. více porušení zákona, než v rozhodnutí I. správního orgánu I. stupně, a to i v případě, kdy nedochází ke zvýšení uložené sankce, ani mu není ukládána nová povinnost (srov. rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 9. 2. 2010, č. j. 10 Ca 33/2008-66). V případě žalobce byl zjištěný skutkový stav pouze podřazen pod jiný vhodnější důvod pro zamítnutí žádosti.

17. K námitce, že žalobce není držitelem zaměstnanecké karty a proto byla aplikována nesprávná ustanovení, odkázal žalovaný na napadené rozhodnutí, ve kterém bylo vysvětleno, proč je třeba na žádost žalobce aplikovat ustanovení ZPC, týkající se prodloužení doby platnosti zaměstnanecké karty, viz důvodová zpráva k zákonu č. 101/2014 Sb., kterým se mění zákon č. 326/1999 Sb. Komise dodává, že žalobce nijak nespecifikuje, jaká ustanovení zákona o pobytu cizinců se měla v případě jeho žádosti použít. I pokud by Komise vycházela z obecné právní úpravy ust. § 44 odst. 3 tohoto zákona, pak by ust. § 37 téhož zákona bylo na žalobce taktéž aplikovatelné, a to skrze odkaz obsažený v ust. § 35 odst. 3 zákona o pobytu cizinců.
18. K námitce, že žalobce není ani držitelem víza, a proto žádost nemohla být zamítnuta z důvodu neplnění účelu víza, žalovaný uvedl, že pokud ust. § 46e odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb. obsahuje odkaz na ust. § 37 téhož zákona, které se týká důvodů pro neudělení dlouhodobého víza, pak se jedná o odkaz normativní. Tímto odkazem zákonodárce zajistil, že ze stejných důvodů, které vytyčil pro vízum k pobytu nad 90 dnů, lze zrušit i povolení k dlouhodobému pobytu.

K námitce, že žalobce byl po celou dobu pobytu na území zaměstnán, uvedl žalovaný, že pokud byl žalobce zaměstnán na pracovní pozici, na kterou mu nebylo vydáno povolení k zaměstnání, pak na něj nelze hledět, že plnil účel svého pobytu. Žalobce svou žádostí o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu formou zaměstnanecké karty deklaroval, že pokračuje v zaměstnání na pracovní pozici, na kterou mu bylo vydáno povolení k zaměstnání. Správní orgán I. stupně si v tomto smyslu rovněž vyžádal závazné stanovisko Úřadu práce České republiky, zda lze žalobce na téže pracovní pozici stále zaměstnávat. Provedeným dokazováním však byl zjištěno, že žalobce pracuje na pracovní pozici strážného a nikoliv pomocného pracovníka obchodního provozu. Komise v tomto odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 5 As 70/2013 – 24 ze dne 14. 11. 2013, s tím, že na každé volné pracovní místo je vydáváno samostatné povolení k zaměstnání a nepostačuje, že cizinec už jedno povolení má. Účelem pobytu držitele zaměstnanecké karty na území není obecně jakékoliv zaměstnání, nýbrž se musí jednat o konkrétní pracovní pozici, která prošla testem trhu práce.

19. Správní orgán I. stupně se rozhodl žalobce automaticky „nesankcionovat“ za výkon nelegální práce, a proto žalobce vyzval k podání žádosti o vydání zaměstnanecké karty na pracovní pozici strážného. Tím mu umožnil legalizovat svou pracovní činnost a pobyt na území. Žalobce však následně svou žádost o vydání zaměstnanecké karty vzal zpět. K tomu, aby žalobce vykonával pracovní činnost strážného, nebyl jakkoliv oprávněn. Aby mohlo být konstatováno korektní plnění účelu pobytu ze strany žalobce, pak by se muselo jednat pracovní činnost, na kterou bylo žalobci vydáno povolení k zaměstnání či zaměstnanecká karta. Pracovní pozice strážného nesplňovala ani jeden z těchto požadavků.

20. K možnosti aplikace ust. § 56 odst. 1 písm. j) zákona č. 326/1999 Sb. předestřené žalobcem Komise odkazuje na judikaturu správních soudů, která rozlišila pojmy neplnění a nenaplnění účelu pobytu. Konkrétně komise odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 7 Azs 322/2015 – 43 ze dne 3. 3. 2016, ve kterém soud uvedl: „*Nejvyšší správní soud opakovaně, například v rozsudcích ze dne 27. 12. 2011, č. j. 7 As 82/2011 - 81, ze dne 19. 1. 2012, č. j. 9 As 80/2011 - 69, nebo ze dne 28. 5. 2014, č. j. 4 As 165/2013 - 50 (všechna zde citovaná rozhodnutí jsou dostupná na www.nssoud.cz) dovořil, že nenaplnění účelu předchozího pobytu je závažnou překážkou dle ust. § 56 odst. 1 písm. j) věty druhé zákona o pobytu cizinců, a tudíž důvodem pro neprodloužení dlouhodobého pobytu dle ust. § 37 odst. 2 písm. b) tohoto zákona (aplikovaného na základě odkazu v ust. § 44a odst. 3 tohoto zákona)*“. V rozsudku ze dne 8. 8. 2012, č. j. 3 As 15/2012 - 29, přitom Nejvyšší správní soud poukázal na to, že tento důvod je odlišný od důvodu dle ust. § 37 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Toto ustanovení totiž nelze aplikovat, jestliže v době před vydáním rozhodnutí o prodloužení platnosti povolení k pobytu začal cizinec účel pobytu plnit. Jinými slovy neplnění účelu pobytu a nenaplnění účelu předchozího pobytu jsou dva samostatné důvody pro neprodloužení platnosti povolení k pobytu, pro které je rozhodné jiné období, za které se jednání žadatele posuzuje. Zatímco v prvním případě je rozhodující jednání i v průběhu řízení o prodloužení platnosti povolení k pobytu, v druhém případě se zkoumá pouze plnění účelu pobytu v době platnosti povolení k tomuto pobytu.“ Vzhledem k tomu, že žalobce na pracovní pozici pomocného pracovníka obchodního provozu nepracoval v době platnosti pobytu, ani v průběhu řízení o jeho žádosti a rovněž jeho žádost o vydání zaměstnanecké karty byla zastavena, pak Komise s ohledem na výše uvedenou judikaturou vyhodnotila užití § 37 odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb. jako příhodnější.
21. K námitce nesprávně zjištěného skutkového stavu uvedl žalovaný, že žalobce byl v řízení celkem dvakrát vyslechnut a rovněž z celé řady jeho podání vyplývá, že pracuje jako ostraha objektu tržnice, tedy jako strážný. Takto zjištěný skutkový stav žalobce nijak nerozporoval. Odvolací námitky žalobce primárně směřovaly vůči tomu, že při vydávání jeho povolení k zaměstnání mělo údajně dojít k administrativnímu pochybení ze strany jeho zaměstnavatele a Úřadu práce České republiky. Toto tvrzení žalobce však bylo ze strany Komise vyhodnoceno jako nedůvěryhodné a rovněž nedůvodné ve vztahu k povinnosti žalobce dodržovat podmínky, za kterých může realizovat svůj pobyt na území.
22. K tvrzení žalobce, že jeho pracovní činnost významně nevybočuje z charakteristiky pracovní pozice pomocného pracovníka obchodního provozu, uvedl žalovaný, že jako pomocný pracovník obchodního provozu může žalobce jen stěží kontrolovat bezpečnost a režimová opatření v areálu tržnice. O rozdílnosti pracovní pozice, kterou by měl žalobce vykonávat a pracovní pozici kterou vykonává, svědčí mimo jiné i to, že pracovní pozice strážného je regulovaným povoláním, pro které žalobce nezbytně potřebuje odborné vzdělání, které je stanoveno v příloze č. 5 zákona č. 455/1991 Sb., o živnostenském podnikání, ve znění pozdějších předpisů. Pro úplnost Komise dodává, že povinnost disponovat odborným vzděláním pro výkon pracovní pozice strážného je stanovena již od 1. 8. 2012, a tudíž by pro žalobce neměla být překvapivá.

23. Ohledně posouzení přiměřenosti odkázal žalovaný na odůvodnění napadeného rozhodnutí a zdůraznil, že žalobce své tvrzení o nezbytné podpoře, kterou poskytuje svým příbuzným v zemi původu, nijak neprokázal. Stejně tak žalobce neprokázal, že si tamtéž nebude moci z objektivních důvodů obstarávat prostředky na obživu. Komise ohledně rozsahu posuzování přiměřenosti odkázala na podle ní příslušný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 4. 2020, č. j. 9 Azs 272/2019 – 47.
24. Žalovaný také zdůraznil, že ve svém předchozím rozhodnutí MV-85011-6/SO-2017 ze dne 11. 12. 2018 nijak nepotvrdil nemožnost zamítnout žádost žalobce z důvodu dlouhé doby pobytu na území, jak mylně dovozuje zmocněný zástupce. V tomto rozhodnutí Komise konstatovala toliko, že správní orgán I. stupně vycházel při svém posouzení přiměřenosti z nesprávně určené délky pobytu žalobce na území, neboť žalobce na území pobývá s přestávkami od roku 1989, avšak údaje v cizineckém informačním systému, ze kterých správní orgán I. stupně vycházel, sahají pouze do roku 2004. Komise v napadeném rozhodnutí již vycházela ze správného údaje a vzala do úvahy, že žalobce na území pobývá již více než 30 let. Komise však na základě vlastního posouzení dospěla k závěru, že rozhodnutí o zamítnutí jeho žádosti je přiměřené, a to s ohledem na absentující rodinné vazby na území, nízkou znalost českého jazyka a neochotu legalizovat své zaměstnání na pracovní pozici strážného.

Jednání u soudu

25. U jednání soudu setrvali účastníci na svých dosavadních stanoviscích.

Správní spis

26. Ze správního spisu předloženého žalovaným správním orgánem soud zjistil, že žalobce pobýval na území České republiky na základě povolení k dlouhodobému pobytu za účelem zaměstnání s platností od 1. 7. 2011 do 30. 6. 2015. Dne 1. 6. 2015 podal žalobce žádost o prodloužení zaměstnanecké karty. Uvedl, že jeho pracovní zařazení je: pořadatel – pomocný dělník obchodního provozu.
27. Správní orgán I. stupně posuzoval, zda jsou v případě žádosti účastníka splněny zákonné podmínky pro to, aby mohlo být požadované pobytové oprávnění prodlouženo. Účastník řízení k žádosti doložil pracovní smlouvu v rozsahu plného pracovního úvazku, uzavřenou dne 13. 4. 2015 se společností SAPARIA, a. s. s platností od 1. 7. 2015 do 30. 6. 2017, na pracovní pozici pořadatel - pomocný pracovník obchodního provozu, místo výkonu práce areál SAPARIA, a. s., Libušská 319, Praha 4 a V Lužích 735/6, Praha 4. Na tuto pracovní pozici správní orgán dne 1. 6. 2015 vyžádal závazné stanovisko Úřadu práce České republiky, který dne 9. 6. 2015 vydal kladné stanovisko k dalšímu zaměstnávání účastníka řízení na pracovní pozici pomocného pracovníka obchodního provozu s platností do 30. 6. 2017.
28. Dne 4. 9. 2015 správní orgán u Pražské správy sociálního zabezpečení ověřil, že účastník řízení je evidován jako zaměstnanec společnosti SAPARIA, a. s., od 1. 8. 2008 na hlavní pracovní poměr. Správní orgán I. stupně následně na základě své žádosti obdržel sdělení Krajského ředitelství Policie hl. m. Prahy ze dne 23. 9. 2015 o provedené pobytové

kontrole, kterou bylo zjištěno, že účastník řízení u společnosti SAPARIA, a. s., pracuje od roku 2008, a to jako ostraha komplexu společnosti.

29. Dne 15. 12.2015 a 1. 11.2016 proběhly výsledky účastníka řízení, ze kterých shodně vyplynulo, že žalobce je členem bezpečnostní služby v areálu tržnice Sapa u společnosti SAPARIA, a. s., respektive hlídačem celého objektu na adrese Libušská 319/126, Praha 4. Náplň své práce žadatel specifikoval tak, že chodí po tržnici, a pokud je nějaký problém či událost, oznamuje to vedení společnosti. Vybaven je vysílačkou. Tuto práci vykonává od roku 2004, přičemž tři roky zastával pozici vedoucího skupiny.
30. Správní orgán I. stupně žádost rozhodnutím ze dne 29. 5. 2017 zamítl podle ust. §44a odst. 10 ve spojení s ustanovením §46e odst. 1 a dále ve spojení s ust. § 37 odst. 2 písm. b) a v návaznosti na § 56 odst. 1 písm. j) zákona č. 326/1999 Sb., neboť byla zjištěna jiná závažná překážka pobytu účastníka řízení na území spočívající ve výkonu nelegální práce. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce včasné odvolání, které Komise rozhodnutím ze dne 11. 12. 2018 shledala jako důvodné a věc vrátila správnímu orgánu I. stupně k novému projednání. Ve svém rozhodnutí Komise konstatovala, že správní orgán I. stupně nesprávně posoudil dopad negativního rozhodnutí do soukromého a rodinného života účastníka řízení, a to s ohledem na dobu jeho pobytu na území. Komise dále konstatovala, že pokud chtěl správní orgán I. stupně předmětnou žádost zamítnout z toho důvodu, že účastník nevykonával zaměstnání na pracovní pozici pomocného pracovníka obchodního provozu, pak měl spisový materiál doplnit o popis pracovního místa, které je charakterizováno pomocí klasifikace CZ-ISCO jako „pomocní pracovníci obchodního provozu“ a svůj závěr pregnantněji odůvodnit.
31. Dne 18. 7. 2019 zaslalo ministerstvo žalobci výzvu k podání žádosti o vydání zaměstnanecké karty z důvodu, že žalobce pracuje na jiné pracovní pozici, než pro kterou mu bylo původně vydáno povolení k zaměstnání a také dlouhodobý pobyt za účelem zaměstnání. V případě nepodání této žádosti byl žalobce upozorněn na to, že mu bude žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem zaměstnání formou zaměstnanecké karty zamítnuta.
32. Žalobce dne 6. 8. 2019 podal novou žádost o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem zaměstnání formou zaměstnanecké karty s pracovním zařazením: pracovníci ostrahy, strážní (54142). Dne 3. 10. 2019 byl žalobce vyzván k odstranění vad této žádosti. Na to reagoval žalobce dne 21. 10. 2019 tak, že není schopen doložit požadovaný doklad prokazující odbornou způsobilost pro výkon požadovaného zaměstnání podle § 42g odst. 2 písm. c) zákona o pobytu cizinců, neboť uchazeče ve věku X roků, bez znalosti českého jazyka žádná agentura nepřijme na školení v daném oboru, které by musel absolvovat k vydání dokladu o plnění podmínek pro výkon regulovaného povolení. Proto požádal o uznání vzdělání pro tuto činnost, tj. základní praktickou školu.
33. Dne 5. 6. 2020 požádalo ministerstvo Úřad práce o výčet všech rozhodnutí úřadu o povolení k zaměstnání, která byla žalobci vydána. Ze sdělení Úřadu ze dne 17..6. 2020 vyplynulo, že žalobci bylo vydáno a následně opakovaně prodlužováno povolení k zaměstnání na pracovní pozici pomocní pracovníci obchodního provozu CZ ISCO 93333 u společnosti SAPARIA, a. s., a to s platností od 1. 7. 2009 do 30. 6. 2015. V období od 15.

1. 2006 do 14. 1. 2009 bylo účastníkovi řízení vydáno a následně prodlužováno povolení k zaměstnání na pracovní pozici pomocní skladníci (93331) u společnosti TTTM SAPA, spol. s r. o., a to s místem výkonu práce na adrese Libušská 319/126, 142 00 Praha 4 - Písnice.
34. Dne 14. 1. 2021 vzal žalobce zpět žádost podanou dne 6. 8. 2019 a uvedl že trvá na vyřízení původní žádosti o prodloužení doby platnosti zaměstnanecké karty. Usnesením ze dne 21. 1. 2021 ministerstvo řízení o žádosti o vydání zaměstnanecké karty zastavilo.
35. Správní orgán I. stupně rozhodnutím č. j. OAM-9955-56/ZM-2015 ze dne 7. 5. 2021 zamítl žádost účastníka řízení a platnost povolení k dlouhodobému pobytu formou zaměstnanecké karty neprodloužil podle § 44a odst. 10 ve spojení s ust. § 46e odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců, neboť zanikla platnost povolení k zaměstnání účastníka řízení.
36. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání, ve kterém uvedl, že je držitelem zaměstnanecké karty, která mu byla vydána s platností do 30. 6. 2015, přičemž jeho současnou žádost je třeba posoudit jako žádost o prodloužení doby platnosti zaměstnanecké karty. Namítl, že ve všech pracovních smlouvách i v souhlasném stanovisku ÚP byla uvedena pracovní pozice žadatele „Pořadatel – pomocný pracovník obchodního provozu“. Význam „obchodů se ale významově liší od významu „obchodní provoz“, Význam „pořadatel“ lze pochopit jako „organizátor“. Svou činností, kdy hlídal objekt, zajišťoval pořádek a dobré soužití mezi vietnamskými obchodníky, pomáhal zdárnému chodu obchodního provozu ve velkoobchodní SAPA. K zařazení jeho pracovní pozice pod CZ ISCO 93333, kterou vykonává, došlo technickým a jazykovým pochybením majitelů společnost SAPARIA, a.s., a rovněž pracovníků Úřadu práce České republiky. Účastník řízení dále vysvětluje historii názvu pracovní pozice, kterou měl uvedenou v pracovní smlouvě „pořadatel - pomocný pracovník technického provozu“, která se ve společnosti používala jako označení pro toho, kdo pomáhá organizovat pořádek, ale nemá žádné pravomoci, a proto byl do názvu přidán dovětek o pomocném pracovníkovi obchodního provozu. S vědomím, že došlo k tomuto pochybení, se zaměstnavatel účastníka řízení dodatečně obrátil na Úřad práce České republiky a uzavřel s účastníkem řízení pracovní smlouvu na dobu neurčitou na pracovní pozici pracovníka ostrahy, ačkoliv náplň práce účastníka řízení plně neodpovídá činností podle CZ ISCO 54142. Účastník řízení dle svých slov nikdy neprovozoval jako pomocný pracovník v obchodě podle CZ ISCO 9333, nýbrž jako „pořadatel - pomocný pracovník technického provozu“, a proto nesouhlasí se závěrem správního orgánu I. stupně, že vykonával jinou práci, než měl. Účastník řízení neměnil pracovní pozici a ani neměnil zaměstnavatele a opětovně zdůrazňuje, že nemůže za to, že úřad práce neupřesnil pracovní pozici, která se blíží pracovní pozici pracovníka ostrahy.
37. O podaném odvolání rozhodl žalovaný nyní napadeným rozhodnutím, kterým prvostupňové rozhodnutí změnil takto: „Žádost se zamítá a platnost povolení k dlouhodobému pobytu ve formě zaměstnanecké karty se neprodlužuje dle ust. § 44a odst. 10 zákona č. 326/1999 Sb., s odkazem na § 46e odst. 1 v návaznosti na § 37 odst. 1 písm. b) téhož zákona, neboť účastník řízení neplní účel, pro který bylo vízum uděleno.“
38. Žalovaný prvostupňové rozhodnutí změnil, neboť zjištěný skutkový stav byl dle žalovaného částečně podřazen pod nesprávné zákonné ustanovení. S odkazem na ust. § 44a odst. 10, § 46e odst. 1 a § 37 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců ve znění účinném do

17. 12. 2015 zdůraznil, že žalobce není držitelem zaměstnanecké karty, nýbrž povolení k dlouhodobému pobytu za účelem zaměstnání, které mu bylo naposledy prodlouženo do 30. 6. 2015, dle zákona o pobytu cizinců ve znění účinném do 23. 6. 2014, kdy institut zaměstnanecké karty ještě neexistoval a nemohla tedy být žalobci vydána. Platnost dlouhodobého pobytu za účelem zaměstnání lze prodloužit formou zaměstnanecké karty. Vzhledem ke znění žádosti byla tato správně posouzena jako žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu formou zaměstnanecké karty.

39. Komise má za prokázané, že účastník řízení skutečně nevykonával a nevykonává pracovní pozici pomocného pracovníka obchodního provozu, klasifikovanou dle CZ ISCO 93333, na kterou mu bylo vydáno a následně opakovaně prodloužováno povolení k zaměstnání, a to s platností od 1. 7. 2009 do 30. 6. 2015. Účastník místo toho pracoval jako ostraha objektu, které odpovídá klasifikaci dle CZ ISCO 54112, a navíc se jedná o regulované povolání, vyžadující složení zkoušek odborné způsobilosti - tento skutkový stav ostatně ani nerozpорије účastník řízení.
40. Správní orgán se rozhodl účastníka řízení nesankcionovat zamítnutím jeho žádosti z důvodu výkonu nelegální práce a výzvou k podání žádosti o vydání zaměstnanecké karty mu umožnil legalizovat jeho zaměstnání na pracovní pozici, kterou skutečně vykonává. Žalobce však nebyl schopen, předložit doklad o jeho odborné způsobilosti k výkonu zaměstnání na pracovní pozici strážný a následně vzal podanou žádost zpět.
41. Komise takto zjištěný skutkový stav podřadila pod ust. § 37 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, neboť účastník řízení neplní účel, pro který mu bylo vízum uděleno (resp. povolení k dlouhodobému pobytu) a výrok prvostupňového rozhodnutí proto změnila.
42. Správní orgán I. stupně dospěl k závěru, že v případě je třeba zamítnout jeho žádost podle § 46e odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců, neboť zanikla platnost jeho povolení k zaměstnání. Aplikace ust. § 46e odst. 1 písm. d) zákona ale dopadá na případy, kdy cizinec jako držitel povolení k zaměstnání ukončí svůj stávající pracovní poměr, na který mu dále nenavazuje další povolení k zaměstnání, případně nepodá včas žádost o souhlas se změnou zaměstnavatele držitele zaměstnanecké karty. Žalobce však nebyl a není držitelem zaměstnanecké karty, a tudíž neměl možnost podat žádost o souhlas se změnou zaměstnavatele a rovněž jeho možnosti získání nového povolení k zaměstnání jsou s ohledem na legislativní změny omezené.
43. Žádosti nelze vyhovět, neboť žalobce ve skutečnosti pracuje na úplně jiné pracovní pozici, než pro kterou mu bylo vydáno povolení k zaměstnání, a tedy neplní účel svého pobytu. Žalobce měl možnost tento nedostatek zhojit podáním nové žádosti, avšak žalobce podanou žádost o zaměstnaneckou kartu vzal zpět a nad to nevyvinul ani minimální úsilí, aby absolvoval zkoušku odborné způsobilosti pro výkon pracovní pozice strážného. Zdůraznil, že pokud nebyl účastník řízení schopen odborné zkoušky absolvovat z důvodu neznalosti českého jazyka a věku, nelze přehlédnout, že žadatel na území pobývá více než 30 let a rovněž usiloval o vydání povolení k trvalému pobytu. Dovolávat se za takové situace neznalosti českého jazyka považoval žalovaný minimálně za nevhodné. Ani případná jazyková bariéra nevysvětluje, proč nevyužil pro absolvování požadovaného kurzu služeb tlumočníka. Účastník řízení tedy neplní účel svého Pobytu zejména vlastním přičiněním, respektive svou neaktivitou. Komise stran povinnosti plnit účel pobytu

odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu č.j. 10 Azs 364/2017 - 33 ze dne 20. 9. 2018.

44. Za nedůvěryhodné označila Komise i vysvětlení, jak mělo dojít k zařazení pracovní pozice „Pořadatel - pomocný pracovník obchodního provozu“ pod jiné číselné označení dle CZ ISCO, neboť není jasné, jak by tento název mohl evokovat, že se jedná o pracovní pozici strážného.
45. Komise zdůraznila, že pracovní povolení účastníka bylo vydáno za staré právní úpravy zákona č. 435/2004 Sb., ve znění účinném od 23. 6. 2014, podle které bylo v ust. § 92 odst. 1 stanoveno, že
- povolení k zaměstnání lze vydat pouze na předem ohlášené volné pracovní místo, které nebylo možné obsadit občanem České republiky. Podle ust. § 37 tohoto zákona platí, že „Krajská pobočka Úřadu práce vede evidenci volných pracovních míst, která obsahuje identifikační údaje zaměstnavatele, základní charakteristiku pracovního místa, to je určení druhu práce a místa výkonu práce, předpoklady a požadavky stanovené pro zastávání pracovního místa, základní informace o pracovních a mzdových podmínkách a informaci, zda se jedná o pracovní místo vyhrazené nebo vhodné pro osobu se zdravotním postižením. Dále evidence obsahuje informaci o tom, zda jde o zaměstnání na dobu neurčitou nebo určitou a jeho předpokládanou délku. Evidence může dále obsahovat zejména informace o možnostech ubytování, dojíždění do zaměstnání a další informace, které zaměstnavatel požaduje zveřejnit.“*
46. Teprve po ohlášení volného pracovního místa bylo možné vydat cizímu státnímu příslušníkovi povolení k zaměstnání na základě žádosti, přičemž tato žádost dle ust. § 91 odst. 1 a 2 tohoto zákona musela taktéž obsahovat základní charakteristiku pracovního místa, určení druhu práce a místa výkonu práce a doklady osvědčující odbornou způsobilost pro výkon požadovaného zaměstnání.
47. S ohledem na proces nahlášení volného místa a rozsah údajů požadovaných pro vydání povolení k zaměstnání je prakticky nemožné, aby úřad práce vydal a následně prodlužoval povolení k zaměstnání na jinou pracovní pozici, než na kterou účastník řízení skutečně požádal o jeho vydání, tedy na pracovní pozici CZ ISCO 93333 - pomocní pracovníci obchodního provozu.
48. S ohledem na předestřené osobní a rodinné poměry účastníka řízení se Komise zabývala i přiměřeností napadeného rozhodnutí s ohledem na mezinárodní závazky ČR. Kontrolou v cizineckém informačním systému bylo zjištěno, že na území ČR nepobývají žádní rodinní příslušníci účastníka řízení. Během svého výsledku sám účastník řízení uvedl, že manželka a dospělá dcera pobývají v zemi původu, přičemž dcera má již svou rodinu. Je tedy zřejmé, že rodinný život účastníka řízení se realizuje mimo území ČR. Napadené rozhodnutí není způsobilé nepřiměřeně zasáhnout do rodinného života účastníka řízení.
49. Účastník řízení pobývá na území České republiky více než 30 let, což je opravdu dlouhá doba, nicméně tato dlouhá doba je do jisté míry marginalizována tím, že účastník prokázal velkou míru neochoty začlenit se do české společnosti. Komise poukázala na jazykové znalosti žalobce, o kterých sám tvrdí, že jsou i po 30 letech na území chabé. V rámci své pracovní činnosti se stýká převážně se členy vietnamské komunity, a tudíž se Komise

domnívá, že návrat do země původu pro něj nebude natolik obtížný, aby se nemohl začlenit do vietnamské společnosti. Vzhledem k tomu, že v jeho domovské zemi žijí jeho nejbližší rodinní příslušníci, lze přepokládat, že se v zemi původu neocitne zcela bez prostředků ani bez zázemí.

50. Z podkladů, které jsou součástí spisového materiálu, vyplývá, že důchodový věk žalobce je stanoven na 63 let a 6 měsíců. Vzhledem k tomu, že mu nesvědčí žádná bilaterální dohoda mezi Českou republikou a Vietnamskou socialistickou republikou o sociálním zabezpečení, pak mu vznikne nárok na dílčí starobní důchod dne X, neboť nesplňuje podmínku 35 let pojištění a doposud se mu započítává doba pojištění v délce 18 let a 202 dnů. Z uvedeného vyplývá, že účastník řízení po dosažení požadovaného důchodového věku bude moci čerpat důchod, který mu bude plynout za dobu zaměstnání v České republice. O případném nároku na důchod, který mu bude plynout ve Vietnamské socialistické republice, není Komisi nic známo. Tvzení ohledně podpory nemocné manželky, která žije v zemi původu bez nároku na důchod, je dle Komise neprokázané. Účastník řízení rovněž netvrdí, že mu zdravotní stav brání v další výdělečné činnosti, z čehož Komise usuzuje, že bude schopen vykonávat výdělečnou činnost i v zemi původu, minimálně do doby, než bude moci čerpat důchod z České republiky. Komise tedy dospěla k závěru, že by návratem do země původu, může životní úroveň žalobce poklesnout, pak je třeba i tento dopad vyhodnotit jako přiměřený, a to s ohledem na fakt, že nevykázal jakoukoliv snahu o nápravu závadného stavu týkající se výkonu jiné pracovní pozice, byť mu k tomu správní orgán I. stupně skrze žádost o vydání zaměstnanecké karty a pardonování výkonu nelegální práce poskytl dostatečný prostor.
51. Komise proto dospěla k závěru, že účastník řízení neprokázal mimořádné okolnosti svého soukromého života, které by odůvodňovaly vydání kladného rozhodnutí o jeho žádosti.

Posouzení věci soudem

52. Městský soud v Praze ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí i řízení, které mu předcházelo, v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán, jakož i z pohledu vad, k nimž je povinen přihlídnout z úřední povinnosti dle § 75 odst. 1 a 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“); přitom vycházel ze skutkového a právního stavu v době vydání rozhodnutí. Poté dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
53. Žalovaný napadeným rozhodnutím prvostupňové rozhodnutí změnil tak, že *„Žádost se zamítá a platnost povolení k dlouhodobému pobytu ve formě zaměstnanecké karty se neprodlužuje dle ust. § 44a odst. 10 zákona č. 326/1999 Sb., s odkazem na § 46e odst. 1 v návaznosti na § 37 odst. 1 písm. b) téhož zákona, neboť účastník řízení neplní účel, pro který bylo vízum uděleno.“*
54. Důvodem pro změnu byla skutečnost, že zjištěný skutkový stav byl dle žalovaného částečně podřazen pod nesprávné zákonné ustanovení. S odkazem na ust. § 44a odst. 10, § 46e odst. 1 a § 37 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců ve znění účinném do 17. 12. 2015 zdůraznil, že **žalobce není držitelem zaměstnanecké karty, nýbrž povolení**

k dlouhodobému pobytu za účelem zaměstnání, které mu bylo naposledy prodlouženo do 30. 6. 2015 dle zákona o pobytu cizinců ve znění účinném do 23. 6. 2014, kdy institut zaměstnanecké karty ještě neexistoval a nemohla tedy být žalobci vydána. Platnost dlouhodobého pobytu za účelem zaměstnání lze prodloužit formou zaměstnanecké karty. Vzhledem ke znění žádost byla tato správně posouzena jako žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu formou zaměstnanecké karty.

55. Podle § 44a odst. 10 zákona o pobytu cizinců ve znění účinném do 17. 12. 2015 *„ministerstvo platnost zaměstnanecké karty neprodlouží, nesplňuje-li cizinec podmínky uvedené v § 42g odst. 2 písm. b) a c), § 42g odst. 3 nebo 4 anebo je-li důvod pro zahájení řízení o zrušení platnosti zaměstnanecké karty (§ 46e), a dále, jestliže Úřad práce České republiky - krajská pobočka nebo pobočka pro hlavní město Prahu vydal závazné stanovisko, že další zaměstnávání cizince nelze vzhledem k situaci na trhu práce povolit“.*
56. Podle ust. § 46e odst. 1 zákona o pobytu cizinců *„ministerstvo zruší platnost zaměstnanecké karty z důvodů uvedených v § 37, z důvodu uvedeného v § 46 odst. 6 písm. b), d) nebo e) a dále, jestliže cizinci nebyla uznána odborná kvalifikace příslušným uznávacím orgánem“.*
57. Podle ust. § 37 odst. 1 písm. b) zákona *„Ministerstvo zruší platnost víza k pobytu nad 90 dnů, jestliže cizinec neplní na území účel, pro který bylo vízum uděleno“.*
58. Žalobce **v první námitce** namítá, že žalovaný změnil výrok prvostupňového rozhodnutí v rozporu s požadavky vyplývajícími z § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu. Žalobce tak byl v důsledku změny výroku prvostupňového rozhodnutí připraven o možnost odvolat se. Prvostupňový správní orgán zamítl žalobcovu žádost z důvodu, že zanikla platnost povolení k zaměstnání. Žalovaný však aplikoval naprosto odlišný důvod pro zamítnutí žádosti, a sice, že žalobce neplnil účel, pro který bylo vízum uděleno. Žalobce přitom neměl možnost na takto zásadní změnu právního posouzení svého případu nikterak reagovat.
59. Podle § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu *„jestliže odvolací správní orgán dojde k závěru, že napadené rozhodnutí je v rozporu s právními předpisy nebo že je nesprávné, napadené rozhodnutí nebo jeho část změnit; změnu nelze provést, pokud by tím některému z účastníků, jemuž je ukládána povinnost, hrozila újma z důvodu ztráty možnosti odvolat se“.*

Ze správního spisu soud zjistil, že podklady pro rozhodnutí nebyly po podání odvolání žalobce proti prvostupňovému rozhodnutí doplňovány a ani prvostupňovým, ani napadeným rozhodnutím žalobci nebyla uložena žádná povinnost. Z citovaného ustanovení § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu vyplývá, že žalovaný za této situace byl oprávněn prvostupňové rozhodnutí změnit, pokud dospěl k závěru, že pro změnu rozhodnutí jsou podmínky splněny a své rozhodnutí řádně odůvodnil. Správní řízení tvoří v zásadě jeden celek od jeho zahájení až do právní moci konečného rozhodnutí, a tedy není vyloučeno, aby odvolací správní orgán napravit vady řízení před správním orgánem prvního stupně, stejně jako rozhodnutí v něm vydaného. Při změně rozhodnutí pak platí obě rozhodnutí společně (tvoří fakticky jeden celek), a to v mezích provedených změn. Žalobce tak nemohl být zkrácen na svém právu podat odvolání, neboť nemožnost změny výroku rozhodnutí je spojena se správními rozhodnutími, která ve svém výroku splnění nějaké povinnosti ukládají. Ke shodnému závěru dospěl zdejší soud např. v rozsudku č. j. 6 A 84/2017 - 47 ze dne 10. 1. 2019 (dostupný – jako ostatní citovaná rozhodnutí – na www.nssoud.cz), ve kterém uvedl: *„Soud neshledal důvodným ani tvrzení žalobce, že mu prvostupňovým rozhodnutím byla fakticky uložena povinnost vycestovat z území České*

republiky. Uložením povinnosti, které je zmiňováno v § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu, je myšleno uložení povinnosti přímo ve výroku rozhodnutí, nikoliv jeho možný (teoretický) budoucí následek. Prvostupňovým rozhodnutím žádná povinnost žalobci uložena nebyla, došlo jím „toliko“ k zamítnutí předmětné žádosti, a totéž platí i po změně jeho výroku provedené napadeným rozhodnutím“.

60. V případě provedené změny se tedy nejednalo o překvapivé rozhodnutí, neboť žalobce byl ze strany správního orgánu I. stupně upozorněn, že podstatou problému jeho žádosti je fakt, že ve skutečnosti vykonává jinou pracovní pozici, než pro jakou mu byla vydávána povolení k zaměstnání. Žalobci byla dokonce ze strany správního orgánu I. stupně dána možnost tento závadný stav zhojit podáním nové žádosti o vydání zaměstnanecké karty na pracovní pozici, kterou žalobce skutečně vykonává, avšak ten vzal podanou žádost později zpět.
61. **Ve druhém žalobním bodu** žalobce namítá rozpor napadeného rozhodnutí s ust. § 90 odst. 3 správního řádu, neboť je třeba považovat neplnění účelu, pro který bylo uděleno vízum, za pro žalobce méně příznivý důvod pro zamítnutí žádosti, nežli původně aplikovaný důvod, tedy zánik platnosti povolení k zaměstnání.
62. Podle § 90 odst. 3 správního řádu *„odvolací správní orgán nemůže změnit napadené rozhodnutí v neprospěch odvolatele, ledaže odvolání podal také jiný účastník, jehož zájmy nejsou shodné, anebo je napadené rozhodnutí v rozporu s právními předpisy nebo jiným veřejným zájmem“.*
63. Z podané námitky však není patrné, z čeho žalobce dovozuje, že neplnění účelu je méně příznivý důvod pro zamítnutí žádosti, a že tedy změna výroku rozhodnutí byla učiněna v jeho neprospěch. Soud tedy pouze ve stejné obecné rovině uvádí, že v případě žalobce žalovaný zjištěný skutkový stav pouze podřadil pod jiný, podle něj vhodnější důvod pro zamítnutí žádosti a soud neshledal důvod, pro který by bylo možné provedenou změnu považovat pro žalobce za méně příznivou.
64. Žalobce **ve třetí žalobní námitce** namítá, že žalovaný aplikoval nesprávná ustanovení, která se týkají zaměstnanecké karty, avšak žalobce není držitelem zaměstnanecké karty, což žalovaný v napadeném rozhodnutí připouští. Žalobce byl držitelem dlouhodobého pobytu za účelem zaměstnání.
65. Soud dospěl k závěru, že ani tato námitka není důvodná, neboť žalovaný aplikoval správná právní ustanovení. Žalobce správně uvádí, že není držitelem zaměstnanecké karty. Ze správního spisu soud zjistil, že žalobce svou žádost o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu formou zaměstnanecké karty podal dne 1. 6. 2015, přičemž povolení k dlouhodobému pobytu za účelem zaměstnání mu bylo naposledy prodlouženo do 30. 6. 2015, tedy za právní úpravy zákona o pobytu cizinců ve znění účinném do 23. 6. 2014.
66. Dle této právní úpravy institut zaměstnanecké karty neexistoval. Ten byl zaveden až zákonem č. 101/2014 Sb., kterým se mění zákon č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů, zákon č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, ve znění pozdějších předpisů, a další související zákony. Podle čl. II – Přejícná ustanovení, odst. 2 *Cizinec pobývajícím na území České republiky na*

základě víza k pobytu nad 90 dnů za účelem zaměstnání uděleného podle zákona č. 326/1999 Sb., ve znění účinném přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, není po nabytí účinnosti tohoto zákona oprávněn požádat o vydání povolení k dlouhodobému pobytu podle § 42 zákona č. 326/1999 Sb., ve znění účinném ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona, je však oprávněn požádat o vydání zaměstnanecké karty podle zákona č. 326/1999 Sb., ve znění účinném ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona. Správnost aplikovaných ustanovení jednoznačně vyplývá z důvodové zprávy k zákonu č. 101/2014 Sb., ve které je uvedeno: Pro zajištění právní jistoty cizinců pobývajících na území na základě víza k pobytu nad 90 dnů za účelem zaměstnání jsou stanovena pravidla pro další postup v případě pokračování účelu pobytu - tito cizinci mohou požádat nikoli o vydání povolení k dlouhodobému pobytu podle § 42 odst. 1 zákona o pobytu cizinců na území České republiky, ale o vydání zaměstnanecké karty. Obdobně bude třeba logicky postupovat v případech cizinců, kteří na území pobývají na základě povolení k dlouhodobému pobytu za účelem zaměstnání vydaného podle staré úpravy, tedy cizinci, který požádá o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem zaměstnání, se při splnění zákonných podmínek povolení k pobytu prodlouží, a to již formou zaměstnanecké karty. Vzhledem k tomu, že s ohledem na změnu zákona o zaměstnanosti těmto cizincům již Úřad práce ve většině případů nevydá pracovní povolení, bude si Ministerstvo vnitra i v těchto případech muset vyžádat závazné stanovisko Úřadu práce.

67. Pokud tedy žalovaný aplikoval ustanovení týkající se zaměstnanecké karty, postupoval zcela v souladu se zákonem i úmyslem zákonodárce.
68. **Ve čtvrté žalobní námitce** žalobce namítá, že pokud by snad v jeho věci bylo možné postupovat dle právní úpravy týkající se zaměstnanecké karty, tak v jeho případě nebyly naplněny důvody zamítnutí žádosti podle § 44a odst. 10 ZPC s odkazem na § 46e odst. 1 v návaznosti na § 37 odst. 1 písm. b) ZPC ve znění účinném do 17. 12. 2015, neboť žalobce v době podání žádosti nebyl držitelem víza, ale dlouhodobého pobytu.
69. Ani tato námitka není důvodná, neboť ust. § 46e odst. 1 zákona o pobytu obsahuje výslovný odkaz na ust. § 37 téhož zákona, které se týká důvodů pro neudělení dlouhodobého víza, čímž zákonodárce zajistil, že ze stejných důvodů, pro které lze zrušit platnost víza k pobytu nad 90 dnů, lze zrušit i platnost zaměstnanecké karty.
70. Žalobce **v páté žalobní námitce** namítá, že i pokud by bylo možné žalovaným použítá ustanovení vykládat tak, že se žádost o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu formou zaměstnanecké karty zamítne z důvodu neplnění účelu dosavadního dlouhodobého pobytu, tak užitá právní kvalifikace neodpovídá zjištěnému skutkovému stavu. Účelem žalobcova dlouhodobého pobytu bylo zaměstnání a žalobce byl po celou dobu povoleného dlouhodobého pobytu na území zaměstnán, tedy účel pobytu plnil. Okolnosti detailního popisu žalobcovy pracovní pozice nejsou z pohledu plnění účelu pobytu relevantní. Nepřílehavost užití právní kvalifikace je dle žalobcova názoru zjevná. Žalobce se domnívá, že správní orgány se v návaznosti na nemožnost zamítnout žádost z důvodu podle § 56 odst. 1 písm. j) ZPC, tedy jiné závažné překážky, která nebyla prokázána, snaží pouze najít zástupný důvod pro zamítnutí žádosti.
71. Soud nejprve zdůrazňuje, že pro posouzení věci je podstatné, že žalobce byl zaměstnán na pracovní pozici, na kterou mu nebylo vydáno povolení k zaměstnání. Podstatné tedy není, zda byl žalobce po celou dobu povoleného pobytu zaměstnán, to ostatně není mezi účastníky sporné, ale zda byl zaměstnán na pozici, na kterou měl vydané povolení. Ze

spisu je patrné, že žalobce v žádosti o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu formou zaměstnanecké karty uvedl, že pokračuje v zaměstnání na pracovní pozici, na kterou mu bylo vydáno povolení k zaměstnání, tedy na pozici „pořadatel – pomocný pracovník obchodního provozu“. Provedeným dokazováním však bylo zjištěno, že žalobce pracuje na pracovní pozici strážného a nikoliv pomocného pracovníka obchodního provozu.

72. Podle § 35 zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, zaměstnavatel může oznámit příslušné krajské pobočce Úřadu práce volná pracovní místa a jejich charakteristiku (§ 37). *Volnými pracovními místy se rozumí nově vytvořená nebo uvolněná pracovní místa, na která zaměstnavatel zamýšlí získat zaměstnance nebo je hodlá obsadit dočasně přidělenými zaměstnanci agentury práce.*
73. Podle § 37 zákona o zaměstnanosti krajská pobočka Úřadu práce vede evidenci volných pracovních míst, která obsahuje identifikační údaje zaměstnavatele, *základní charakteristiku pracovního místa, to je určení druhu práce a místa výkonu práce, předpoklady a požadavky stanovené pro zastávání pracovního místa, základní informace o pracovních a mzdových podmínkách a informaci, zda se jedná o pracovní místo vyhrazené nebo vhodné pro osobu se zdravotním postižením.*
74. Podle § 86 zákona o zaměstnanosti zaměstnavatel, který zamýšlí zaměstnávat na *volném pracovním místě* cizince na základě povolení k zaměstnání, zaměstnanecké karty nebo modré karty, *je povinen oznámit takovéto volné pracovní místo, na kterém může být cizinec zaměstnán, krajské pobočce Úřadu práce, v jejímž územním obvodu má být zaměstnání vykonáváno, a to včetně základní charakteristiky tohoto pracovního místa (§ 37).*
75. Podle § 91 odst. 1 písm. e) zákona o zaměstnanosti žádost o vydání povolení k zaměstnání obsahuje *druh práce*, místo výkonu práce a dobu, po kterou by mělo být zaměstnání vykonáváno.
76. Podle § 92 odst. 1 písm. a) zákona o zaměstnanosti krajská pobočka Úřadu práce vydá povolení k zaměstnání za podmínky, že se *jedná o oznamené volné pracovní místo (§ 86).*
77. Podle § 92 odst. 3 písm. c) zákona o zaměstnanosti povolení k zaměstnání obsahuje *druh práce.*
78. Podle § 42g odst. 1 zákona o pobytu cizinců se zaměstnaneckou kartou rozumí povolení k dlouhodobému pobytu opravňující cizince k přechodnému pobytu na území delšímu než 3 měsíce a *k výkonu zaměstnání na pracovní pozici, na kterou byla zaměstnanecká karta vydána, nebo která byla oznámena za splnění podmínek uvedených v odstavcích 7 až 10, a to ode dne uvedeného v oznámení. Cizince, u kterého je podle zákona o zaměstnanosti vyžadováno povolení k zaměstnání nebo který je uveden v § 98 zákona o zaměstnanosti, opravňuje zaměstnanecká karta k pobytu na území za účelem zaměstnání.*
79. Z citovaných ustanovení je patrné, že účelem pobytu držitele zaměstnanecké karty na území není obecně jakékoliv zaměstnání, nýbrž se musí jednat o konkrétní pracovní pozici, která prošla testem trhu práce. Žalobce však byl zaměstnán na pozici strážného, ačkoli měl povolení k zaměstnání na pozici pořadatel – pomocný pracovník obchodního

provozu. Nelze tak dospět k jinému závěru, než že účel pobytu žalobce prokazatelně neplnil.

80. Soud považuje za nutné zdůraznit, že se ministerstvo pokusilo žalobce vést k vyřešení jeho situace, když vyzvalo žalobce k podání žádosti vydání zaměstnanecké karty na pracovní pozici strážného, čímž mu umožnilo legalizovat jeho pracovní činnost a pobyt na území. Žalobce žádost podal, avšak následně ji vzal zpět.
81. Soud se tedy ztotožňuje se žalovaným, že žalobce nebyl k výkonu pracovní činnosti strážného jakkoliv oprávněn, neboť na tuto pracovní činnost žalobci nebylo vydáno povolení k zaměstnání ani zaměstnanecká karta.
82. Žalobce dále namítl, že měl být v jeho případě aplikován důvod dle ust. § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců, tedy jiná závažná překážka, která však nebyla správními orgány prokázána.
83. Soud k této námitce uvádí, že § 37 odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb. by nebylo možné aplikovat, jestliže by v době bezprostředně předcházející vydání rozhodnutí cizinec účel povoleného pobytu plnil. To se však nestalo, neboť je patrné, že žalobce i v době před vydáním napadaného rozhodnutí pracoval na pozici strážného, bez vydaného povolení.
84. S ohledem na námitku žalobce bylo třeba rozlišit situace, na něž dopadá ustanovení § 37 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, a ty, které se mohou podřadit pod ustanovení § 37 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Z praxe správních soudů včetně Nejvyššího správního soudu je totiž zřejmé, že se jedná o dva samostatné rozhodovací důvody, kterými lze argumentovat ve prospěch zamítnutí žádosti. Nejvyšší správní soud k tomu v rozsudku ze dne 3. 3. 2016, č. j. 7 Azs 322/2015-43, uvedl následující: „Nejvyšší správní soud opakovaně [...] dovodil, že nenaplnění účelu předchozího pobytu je závažnou překážkou dle ust. § 56 odst. 1 písm. j) věty druhé zákona o pobytu cizinců, a tudíž důvodem pro neprodloužení dlouhodobého pobytu dle ust. § 37 odst. 2 písm. b) tohoto zákona (aplikovaného na základě odkazu v ust. § 44a odst. 3 tohoto zákona). V rozsudku ze dne 8. 8. 2012, č. j. 3 As 15/2012 - 29, přitom Nejvyšší správní soud poukázal na to, že tento důvod je odlišný od důvodu dle ust. § 37 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Toto ustanovení totiž nelze aplikovat, jestliže v době před vydáním rozhodnutí o prodloužení platnosti povolení k pobytu začal cizinec účel pobytu plnit. Jinými slovy neplnění účelu pobytu a nenaplnění účelu předchozího pobytu jsou dva samostatné důvody pro neprodloužení platnosti povolení k pobytu, pro které je rozhodné jiné období, za které se jednání žadatele posuzuje. Zatímco v prvním případě je rozhodující jednání i v průběhu řízení o prodloužení platnosti povolení k pobytu, v druhém případě se zkoumá pouze plnění účelu pobytu v době platnosti povolení k tomuto pobytu. (...) nenaplnění účelu předchozího pobytu [ve smyslu závažné překážky dle ust. § 56 odst. 1 písm. j) věty druhé zákona o pobytu cizinců] je nutno posuzovat za období platnosti předchozího povolení k pobytu. Jde tedy o skutečnost, pro kterou je stanoveno rozhodné období v minulosti, a na kterou proto nemůže mít vliv pozdější skutkový vývoj v řízení o žádosti o prodloužení platnosti povolení k pobytu [na rozdíl od důvodu dle ust. § 37 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, jak také dovodil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 8. 8. 2012, č. j. 3 As 15/2012 - 29]“ (podtržení doplněno soudem).

85. Hlavní rozdíl mezi dotčenými ustanoveními zákona tedy tkví v rozdílných obdobích, která je třeba posuzovat. Soud proto dospěl k závěru, že žalovaný aplikoval správné ustanovení, když žádost zamítl dle § 37 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, neboť žalobce účel pobytu neplnil ani v době bezprostředně předcházející vydání napadeného rozhodnutí.
86. Žalobce také v rámci této námitky namítl, že rozhodnutí o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu trvalo více než 6 let a bylo stíženo neodůvodněnými průtahy na straně správních orgánů a vydání zamítavého rozhodnutí po takto dlouhém řízení nelze považovat za spravedlivé řešení věci.
87. Pokud žalobce poukazuje na délku řízení, uvádí soud, že skutečnost, že správní orgán nevydá rozhodnutí ve lhůtě předvídané zákonem, sice nelze označit za správný postup, bez dalšího však nepůsobí nezákonnost rozhodnutí ve věci samé.
88. Žalobce v **šesté námitce** namítá nesprávně zjištěný skutkový stav věci a porušení § 3 správního řádu, respektive nesprávné hodnocení provedených důkazů. Správní spis neobsahuje dostatek podkladů, na základě kterých by bylo možné učinit v souladu se zásadou materiální pravdy bez důvodných pochybností závěr o naplnění aplikovaného důvodu pro zamítnutí žádosti, neboť podklady ve správním spise a provedené důkazy nesvědčí o tom, že by žalobce měl vykonávat jinou pracovní pozici, než pro kterou mu bylo uděleno povolení k zaměstnání.
89. Podle ustanovení § 3 správního řádu *nevyplyvá-li ze zákona něco jiného, postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2.*
- Důvodem zamítnutí žádosti žalobce bylo zjištění žalovaného, že žalobce neplní účel pobytu, tedy že je zaměstnán na jiné pozici, než na kterou mu bylo vydáno povolení. Toto zjištění bez jakýchkoli pochybností vyplývá z provedených důkazů. Na rozdíl od žalobce dospěl soud k závěru, že správní orgány opatřily dostatečné množství podkladů, na základě kterých mohly výše uvedený závěr učinit. Navíc skutečnost, že žalobce vykonává zaměstnání na pozici strážného a nikoli pomocného pracovníka obchodního provozu potvrdil i sám žalobce v průběhu ve svých výpovědích před správním orgánem, když uvedl, že pracuje jako ostraha objektu tržnice, tedy strážný. K náplni své práce uvedl, že chodí po tržnici, a pokud je nějaký problém či událost, oznamuje to vedení společnosti. Je vybaven vysílačkou. Při dalším výslechu pak uvedl, že pracuje jako člen ochranky ve velkotržnici SAPA. Soud znovu opakuje, že z hlediska naplnění účelu pobytu není podstatné, že žalobce po celou dobu vykonával pracovní pozici u jeho zaměstnavatele, což žalobce několikrát zdůraznil, ale zda vykonával pracovní pozici, na kterou měl povolení. Soud proto ani námitku nedostatečně zjištěného skutkového stavu neshledal důvodnou.
90. V **sedmé žalobní námitce** žalobce namítá, že správní orgány pochybily, když se řádně nevypořádaly s argumentací žalobce ve vztahu k jím vykonávané činnosti pro jeho zaměstnavatele. Žalobce měl na území povoleno zaměstnání k výkonu práce na pracovní pozici pomocného pracovníka obchodního provozu, zařazenou ve statistické klasifikaci CZ ISCO 93333. Tato klasifikace však slouží především statistickým účelům a v ní uvedené činnosti je třeba považovat za demonstrativní, příkladný výčet, který má přiblížit charakter předmětné pracovní pozice. Rozhodně však nelze tento výčet považovat za

přísně dogmatické a taxativní vymezení činností, které zakazuje výkon jakékoli jiné související činnosti. Činnost popsaná žalobcem v rámci výsledku rozhodně významně nevybočuje z charakteristik této pracovní pozice.

91. Ani tuto námitku soud důvodnou neshledal, neboť se ministerstvo na straně 5-7 a žalovaný na straně 9 zabývaly charakteristikou jak povolené pozice, tak i pozice, kterou žalobce vykonával bez povolení. Z obou napadených rozhodnutí je patrné, že se tedy správní orgány kromě podřazení těchto pracovních pozic do statistické klasifikace CZ ISCO zabývaly i obsahem činnosti, kterou měl žalobce dle povolení jako pomocný pracovník obchodního provozu vykonávat, i té, kterou po celou dobu vydaného povolení na pozici ostrahy vykonával. Jak již soud výše uvedl, sám žalobce k náplni své práce uvedl, že chodí po tržnici a pokud je nějaký problém či událost, oznamuje to vedení společnosti. Je vybaven vysílačkou. Při dalším výsledku pak uvedl, že pracuje jako člen ochranky ve velkoobchodu SAPA. Tato činnost skutečně neodpovídá náplni práce pomocného pracovníka v obchodě, a proto soud shodně se správním orgánem konstatuje, že se jedná o zcela rozdílné pozice s naprosto odlišnou náplní práce, když se navíc v případě ostrahy objektu jedná o regulované povolání vyžadující složení zkoušek odborné způsobilosti.
92. **V osmé žalobní námitce** žalobce namítl, že napadené rozhodnutí je nepřiměřené z hlediska jeho dopadů do soukromého a rodinného života žalobce a s odkazem na judikaturu zdůraznil, že i přes to, že právní úprava výslovně nestanoví povinnost zkoumat dopady rozhodnutí do sféry účastníka řízení, vždy je nutné, aby správní orgány přiměřenost zásahu do soukromého a rodinného života zkoumaly. Sám pak připustil, že žalovaný se přiměřeností dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce v napadeném rozhodnutí zabýval, avšak jeho závěry shledal nesprávnými. Žalobce na území legálně pobývá téměř 30 let. Žalobci je již X let a celý svůj aktivní život pracoval v České republice a zbývá mu jen několik let do důchodu. Žalobce sice žije a pracuje na území sám, avšak jeho stará a nemocná manželka a další příbuzní, žijící v jeho domovské zemi, jsou plně závislí na jeho finanční podpoře a zamítnutí žádosti o prodloužení platnosti dlouhodobého pobytu a s ním spojené ukončení pobytu žalobce na území přinese velmi těžký dopad do jeho rodinného a soukromého života.
93. Soud považuje za nutné znovu zdůraznit, že řízení před oběma správními orgány tvoří jeden celek. Soud se tedy zabýval otázkou, zda je posouzení dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce provedené žalovaným dostatečné. Přitom dospěl k závěru, že žalovaný správně vyhodnotil zjištěné skutečnosti, když zohlednil, že žalobce realizuje rodinný život mimo území ČR, tedy v zemi původu. Přitom také zdůraznil, že žalobce své tvrzení o nezbytné podpoře, kterou poskytuje svým příbuzným v zemi původu, nijak neprokázal. Stejně tak žalobce neprokázal, že si tamtéž nebude moci z objektivních důvodů obstarávat prostředky na obživu.
94. **V deváté žalobní námitce** žalobce namítl, že posouzení přiměřenosti je v rozporu s dřívějším rozhodnutím žalované ve věci žalobce ze dne 11. 12. 2018, č.j. MV-85011-6/SO-2017, kterým bylo zrušeno původní zamítavé rozhodnutí OAMP ze dne 29. 5. 2017. Žalovaná tehdy dospěla k závěru, že správní orgán I. stupně nesprávně posoudil dopad negativního rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce, a to s ohledem na délku doby jeho pobytu na území. S ohledem na tento předchozí závěr považuje závěr žalovaného uvedený v napadeném rozhodnutí o přiměřenosti dopadu rozhodnutí do života

žalobce za nesprávný a paradoxní již z toho důvodu, že doba pobytu žalobce na území mezitím dále narostla. Takovouto změnu v závěrech žalovaného stran přiměřenosti oproti dřívějšímu rozhodnutí považuje za překvapivou a napadené rozhodnutí s ohledem na absenci odůvodnění této změny za nepřezkoumatelné.

95. K této námitce soud považuje za nutné uvést, že žalobcem tvrzené důvody pro zrušení v předchozím rozhodnutí Komise uvedeny nebyly, neboť Komise pouze konstatovala, že správní orgán I. stupně vycházel při svém posouzení přiměřenosti z nesprávně určené délky pobytu žalobce na území, neboť žalobce na území pobývá s přestávkou již od roku 1989. K žádné žalobce tvrzené změně v závěrech žalovaného tedy nedošlo a námitka, že je rozhodnutí pro žalobce z tohoto důvodu překvapivé, je proto také nedůvodná. Z nyní napadeného rozhodnutí je navíc patrné, že Komise v napadeném rozhodnutí již vycházela ze správného údaje a vzala do úvahy, že žalobce na území pobývá již více než 30 let, nicméně při hodnocení dopadu rozhodnutí do života žalobce zohlednila jeho nízkou znalost českého jazyka a neochotu legalizovat své zaměstnání na pracovní pozici strážného.

96. Městský soud pak závěrem shodně se žalovaným ve vztahu k vypořádání námitek týkajících se dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce odkazuje na přílehlavé rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 5. 2020, č.j. 5 Azs 373/2019 – 44, ve kterém uvedl, že:

„...ani v případě zamítnutí žádosti z důvodu neplnění účelu pobytu nelze pomíjet čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (viz např. rozsudky NSS ze dne 14. 3. 2018, č. j. 6 Azs 422/2017 – 29, ze dne 25. 7. 2018, č. j. 5 Azs 102/2017 – 35, ze dne 27. 3. 2020, č. j. 5 Azs 320/2019 – 38), vždy je však nutno posuzovat okolnosti konkrétního případu, zde především účel pobytového oprávnění. Pokud stěžovatel v daném případě prokazatelně nesplňuje účel pobytu, nemůže spoléhat na institut soukromého a rodinného života. Na uvedených závěrech nic nemůže změnit ani délka pobytu v České republice; tyto skutečnosti samy o sobě nemohou bez přistoupení dalších okolností znamenat vytvoření takových vazeb, z nichž by bylo možné dovodit nepřiměřený zásah napadeného rozhodnutí do rodinného a soukromého života stěžovatele. Totéž platí o argumentaci stěžovatele, že výdělečnou činností na území České republiky zabezpečoval prostředky pro živobytí matky družky stěžovatele a matky stěžovatele. Ani tyto skutečnosti však při posouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí správních orgánů do soukromého a rodinného života stěžovatele ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců bez přistoupení dalších skutečností zohlednit nelze, neboť stěžovatel si prostředky pro obživu své rodiny může zajišťovat, byť zřejmě obtížněji, i v zemi svého původu (Ukrajina). ...V daném případě stěžovateli nebylo prodlouženo pobytové oprávnění z důvodu existence jiné závažné překážky pobytu stěžovatele na území České republiky [§ 37 odst. 2 písm. b) ve spojení s § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců], přičemž onou závažnou překážkou bylo, že stěžovatel neplnil povolený účel pobytu (nevykonával funkci jednatele společnosti). Prodloužení pobytového oprávnění bez dalšího, pouze z důvodů soukromého a rodinného života, by vedlo ke zcela k absurdnímu důsledku; zákonné podmínky pro prodloužení pobytového oprávnění by byly zcela liché, resp. k prodloužení pobytového oprávnění by postačovalo toliko zohlednění soukromého a rodinného života; takový postup zákon zcela jistě neumožňuje a ani nezamýšlí.

Závěr a náklady řízení

97. Městský soud v Praze na základě výše uvedeného dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně, a proto ji podle ustanovení § 78 odst. 7 s.ř.s. jako nedůvodnou zamítl.
98. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, a nemá tedy právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému v řízení o žalobě žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly. Soud proto ve výroku II. rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 SŘS a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 19. dubna 2022

Mgr. Marek Bedřich v. r.
předseda senátu